

Sygn. akt: I C 462/14 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2015r.

Sąd Rejonowy w Jarocinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Mariusz Drygas
Protokolant:	st. sekr. sądowy Monika Wojciechowska-Stasik

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2015r. w Jarocinie

na rozprawie sprawy:

z powództwa M. J.

przeciwko (...) Towarzystwo Ubezpieczeń (...)S.A. z siedzibą w S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...)Towarzystwa Ubezpieczeń (...)S.A. z siedzibą w S. na rzecz powódki M. J. kwotę 7.713,23 zł (siedem tysięcy siedemset trzynaście złotych 23/100) wraz z ustawowymi odsetkami :

- od kwoty 7.282,73 zł od dnia 3 czerwca 2014r. do dnia zapłaty

- od kwoty 430,50 zł od dnia 27 lipca 2014r. do dnia zapłaty

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie

3. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.342,65 zł (dwa tysiące trzysta czterdzieści dwa złote 65/100) tytułem zwrotu kosztów procesu

4. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Jarocinie kwotę 115,55 zł (sto piętnaście złotych 55/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSR M. Drygas

Sygn. akt I C 462/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6 czerwca 2014r. powódka M. J. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...)Towarzystwo Ubezpieczeń S.A. kwoty 5 306,78 zł wraz z ustawowymi od kwoty 4 876,28 zł od dnia 2 czerwca 2014r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 430,50 zł od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty. W uzasadnieniu powódka podniosła, iż w dniu 2 maja 2014r. doszło do kolizji drogowej, której sprawcą był podmiot posiadający zawartą z pozwanym umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Wskutek powyższego, uszkodzeniu

uległ należący do powódki pojazd marki S. (...) nr rej. (...). W dniu 2 maja 2014r. została zgłoszona pozwanemu szkoda. Pozwany dokonał oględzin pojazdu, sporządził zaniżony kosztorys naprawy przyjmując do wyceny średnie ceny nieodpowiadające rynkowym i wydał decyzję przyznając łącznie powódce kwotę 3 634,66 zł. Sporządzony na zlecenie powódki kosztorys naprawy wskazał, że koszt naprawy pojazdu wyliczony przy zastosowaniu odpowiednich dla tego pojazdu części i kosztów robocizny wynosić powinien 8 510,94 zł. Ponadto uzasadnione jest roszczenie o zwrot poniesionego kosztu sporządzenia kalkulacji naprawy – kosztorysu w wysokości 430,50 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa. Pozwany przyznał, iż prowadził postępowanie likwidacyjne i wypłacił powódce odszkodowanie w łącznej kwocie 3 634,66 zł. Kwota ta w całości wyczerpuje roszczenie powódki. Na rynku oprócz oryginalnych części oferowanych w autoryzowanych kanałach dystrybucji, dostępne są części zamienne renomowanych producentów spełniające wszelkie kryteria jakościowe i estetyczne stawiane elementom zamiennym opatrzonym logo producenta samochodu, jednocześnie znacznie od nich tańsze. Dodatkowo, zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 8 października 2010r. w sprawie wyłączenia określonych porozumień wertykalnych w sektorze pojazdów samochodowych spod zakazu porozumień ograniczających konkurencję, stosować można od naprawy tzw. zamienniki, czyli części wyprodukowane zgodnie ze specyfikacją i standardami producenta, ale nieoryginalne. Podobną regulację zawiera art. 70a ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym, który stanowi, że za oryginalny przedmiot wyposażenia lub część rozumie się przedmiot wyposażenia lub część, które wyprodukowano zgodnie ze specyfikacjami i normami produkcyjnymi przewidzianymi przez producenta pojazdów dla produkcji przedmiotu wyposażenia lub części pojazdu, którego to dotyczy oraz przedmiot wyposażenia lub część, które wyprodukowano na tej samej linii produkcyjnej; obejmuje to również przedmiot wyposażenia lub część, dla których ich producent zaświadczy, że ten przedmiot wyposażenia lub część odpowiadają jakością przedmiotowi wyposażenia lub części, używanym do montażu pojazdu, którego to dotyczy i zostały wyprodukowane zgodnie ze specyfikacjami i normami produkcyjnymi producenta pojazdu. Pozwana zauważa, że przedmiotowy pojazd w chwili wypadku miał prawie 8 lat, nie był więc samochodem nowym, a jego części były mocno wyeksploatowane. Powódka nie udowodniła zarówno poniesienia kosztów naprawy w zadeklarowanej kwocie, jak i jej wysokości, gdyż brak jakichkolwiek dokumentów źródłowych (takich jak np. faktury) dokumentujących fakt zakupu i montażu części nowych, oryginalnych w przedmiotowym pojeździe. Pozwany kwestionuje również w całości roszczenie powódki o zasądzenie kosztów sporządzenia ekspertyzy. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany sporządził kosztorys naprawy, powódka zaś nie konsultowała z pozwanym konieczności sporządzenia kolejnego kosztorysu naprawy

W piśmie procesowym z dnia 11 lutego 2015r. powódka rozszerzyła powództwo o kwotę 2 406,45 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 czerwca 2014r. do dnia zapłaty, w związku z czym dochodzi od pozwanego kwoty 7 713,23 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 7 282,73 zł od dnia 2 czerwca 2014r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 430,50 zł od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty. W uzasadnieniu podniosła, iż rozszerzyła powództwo w związku z ustaleniami biegłego, iż wysokość należnego odszkodowania winna wynosić 10 917,39 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 maja 2014r. w K. kierujący pojazdem V. (...), ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym zakładzie ubezpieczeń, wskutek niezachowania bezpiecznego odstępów doprowadził do zderzenia z pojazdem powódki marki S. (...) nr rej. (...). W tym samym dniu powódka zgłosiła szkodę pozwanemu. Pismem datowanym na dzień 20 maja 2014r. pozwany poinformował powódkę o przyznaniu odszkodowania w łącznej wysokości 3 634,66 zł, ustalonego w oparciu o kosztorys naprawy.

Dowód: notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym, kopia dowodu rejestracyjnego, zgłoszenie szkody komunikacyjnej, pismo pozwanego z dnia 20 maja 2014r. – dokumenty w aktach szkodowych

Powódka w postępowaniu likwidacyjnym prowadzonym przez ubezpieczyciela reprezentowana była przez pełnomocnika, który zlecił wykonanie kosztorysu. Koszt pomocy prawnej w postępowaniu likwidacyjnym oraz kalkulacji szkody wyniósł 430,50 zł.

Dowód: faktura VAT nr (...) – k. 8

Koszt przywrócenia pojazdu marki S. (...) nr rej. (...) do stanu sprzed szkody według cen części oryginalnych wynosi 10 917,39 zł brutto, natomiast według cen zamienników 8 815,09 zł brutto. Na moment oględzin pojazdu przez biegłego nie można było jednoznacznie stwierdzić, czy w przedmiotowym pojeździe przed wypadkiem zamontowane były wyłącznie części oryginalne i czy przed wypadkiem były one naprawiane. Jeżeli pojazd w momencie wypadku miał zamontowane części oryginalne, to należy wykonać naprawę przy użyciu takich właśnie części. Zarówno względy bezpieczeństwa, jak i kwestie estetyczne, a także zachowanie wartości pojazdu przemawiają za dokonaniem naprawy przy użyciu części oryginalnych. Używając zamienników nie można stwierdzić, jak pojazd zachowa się przy ewentualnym ponownym wypadku. Zamienniki nie są też dopasowane tak, jak części oryginalne. W sytuacji naprawy pojazdu przy użyciu zamienników doszłoby ponadto do obniżenia wartości pojazdu w stosunku do sytuacji, gdy został on naprawiony przy użyciu części oryginalnych. W dniu oględzin pojazd posiadał części oryginalne noszące ślady wcześniejszych napraw blacharsko – lakierniczych. Naprawa pojazdu w oparciu o nowe części oryginalne nie spowodowała wzrostu jego wartości. Podłoga bagażnika została naprawiona, a nie wymieniona na nową. Jednakże ze względów bezpieczeństwa podłoga powinna być wymieniona, a nie naprawiana.

Dowód: opinia biegłego K. P. – k. 82-89, 133-136, ustne wyjaśnienie opinii – k. 201

Pozwany (...)Towarzystwo Ubezpieczeń S.A. połączył się z (...) Towarzystwem Ubezpieczeń (...)S.A. poprzez przejęcie w drodze przeniesienia całego majątku (...)Towarzystwa Ubezpieczeń S.A. na (...) Towarzystwo Ubezpieczeń (...)S.A. jako spółkę przejmującą.

Dowód: postanowienie z dnia 31 października 2014r., - k. 105, odpis pełny z rejestru przedsiębiorców – k. 106-108

Ustalając przedmiotowy stan faktyczny Sąd oparł się w zakresie ustalenia wartości pojazdu oraz kosztów niezbędnych do jego naprawy powoda na opinii biegłego K. P.. Sporządzona przez biegłego opinia jest przydatna dla rozpoznania sprawy, gdyż w sposób jasny i zrozumiały odpowiada na postawione pytania, przy czym żadna ze stron nie wniosła zarzutów wobec jej treści.

Sąd zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 822 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz zostaje zawarta umowa ubezpieczenia.

W przedmiotowej sprawie pozwany nie kwestionował, iż są spełnione co do zasady wszelkie przesłanki odpowiedzialności sprawcy za uszkodzenia pojazdu powoda na skutek zdarzenia z dnia 2 maja 2014r. oraz w konsekwencji - wobec zawartej umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych – także zakładu ubezpieczeń. Sporna natomiast była wysokość poniesionej szkody.

Posiadacz pojazdu mechanicznego lub odpowiadający w jego miejsce zakład ubezpieczeń jest zobowiązany zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Poszkodowany zmierzający do przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego samochodu jest uprawniony do użycia przy jego naprawie oryginalnych części zakupionych w autoryzowanym serwisie samochodowym. Naprawa w takim wariantcie zapewnia bowiem w sposób bezsporny przywrócenie samochodu do stanu sprzed wypadku, w szczególności jeśli uprzednio w samochodzie zainstalowane były elementy oryginalne (por. wyrok SN z dnia 25 kwietnia 2002 r. sygn. akt I CKN 1466/99, publ. OSCN 2003/5/64). Pogląd powyższy znajduje wsparcie w stanowisku biegłego sądowego, zgodnie z którym, tylko naprawa przedmiotowego pojazdu przy użyciu części oryginalnych pozwoli na pełne przywrócenie pojazdu powódki do stanu sprzed szkody. Jest to na gruncie przedmiotowej sprawy stanowisko zasadne, gdyż pozwany nie wykazał, by w uszkodzonym pojeździe uległy uszkodzeniu części nieoryginalne. Zasadnym jest także założenie w pojeździe nowej podłogi w miejsce uszkodzonej. Jej

naprawa bowiem zgodnie z jednoznacznym stanowiskiem biegłego nie doprowadziła pojazdu do stanu sprzed szkody, przeciwnie rozwiązanie takie wpływa negatywnie na kwestie bezpiecznego korzystania z pojazdu.

Odwoływanie się przez pozwanego do treści rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 października 2010r. w sprawie wyłączenia określonych porozumień wertykalnych w sektorze pojazdów samochodowych spod zakazu porozumień ograniczających konkurencji jest całkowicie bezprzedmiotowe dla ustalenia wysokości szkody. Są to przepisy prawa antymonopolowego - dotyczą bowiem materii ochrony konkurencji i konsumentów, a ich celem jest zlikwidowanie monopolu producentów części i w konsekwencji zwiększenie konkurencyjności na rynku części zamiennych. Przedstawione przepisy nie regulują jednak w ogóle kwestii natury cywilnoprawnej, w szczególności nie upoważniają zakładów ubezpieczeń do określania rodzaju części zamiennych, którymi ma zostać naprawione uszkodzone auto. Z kolei przytaczany w odpowiedzi na pozew art. 70 a ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym wprowadza definicję pojęcia części oryginalnej na potrzeby regulowanej w tejże ustawie procedury homologacji i również w żaden sposób nie wpływa na kwestie związane z ustalaniem szkody.

Powódce przysługuje również zwrot kosztów poniesionych na etapie postępowania likwidacyjnego w związku z udzieloną jej wówczas pomocą prawną, a także wykonaną kalkulacją szkody. Jak wynika z przedłożonej faktury VAT, po stronie powódki powstał obowiązek zapłaty kwoty z niej wynikającej. Pojęcie zaś straty w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. obejmuje także wymagalne zobowiązanie poszkodowanego wobec osoby trzeciej (por. uchwała SN z dnia 10 lipca 2008r. III CZP 62/08). Odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować też koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego (uchwała SN z dnia 18 maja 2004r. III CZP 24/04, publ. OSNC 2005/7-8/11). Ponadto koszty pomocy świadczonej przez osobę mającą niezbędne kwalifikacje zawodowe, poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym prowadzonym przez ubezpieczyciela, mogą w okolicznościach konkretnej sprawy stanowić szkodę majątkową podlegającą naprawieniu w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Uzależnione jest to między innymi od tego, czy poniesienie tego kosztu było obiektywnie uzasadnione i konieczne (por. uchwała SN z dnia 13 marca 2012r. III CZP 75/11). W ocenie Sądu, pozwany znacznie zaniżając wysokość przyznanego odszkodowania doprowadził do sytuacji, gdy zasadne było zwrócenie się do prawnika oraz rzeczoznawcy celem ustalenia rzeczywistych kosztów naprawy, co z kolei dało podstawę do wystąpienia z przedmiotowym powództwem.

Reasumując, szkoda związana z uszkodzeniem pojazdu wyniosła kwotę 10 917,39 zł oraz dochodzoną przez powódkę kwotę 430,50 zł z tytułu kosztów porady prawnej i ekspertyzy przed wytoczeniem powództwa, łącznie 11 347,89 zł. Pozwany zapłacił przed wszczęciem procesu 3 634,66 zł. Do dopłaty pozostawała zatem kwota 7 713,23 zł. zł, którą Sąd zasądził w punkcie 1 wyroku

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. Stosownie do treści art. 817 § 1 k.c., ubezpieczyciel odpowiadający za sprawcę wypadku komunikacyjnego z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia na rzecz poszkodowanego w terminie 30 dni, licząc od dnia otrzymania zawiadomienia o wypadku. Powódka zgłosiła szkodę w dniu 2 maja 2014r., zatem odsetki należą się w części dotyczącej odszkodowania za szkodę w pojeździe od dnia 3 czerwca 2014r. W odniesieniu natomiast do kwoty 430,50 zł powódka nie wykazała, by wzywała pozwanego przed wytoczeniem powództwa do jej zapłaty. Stąd zasadnym było, kierując się wyżej wskazanymi regułami, przyznanie odsetek po upływie miesiąca od dnia doręczenia odpisu pozwu, z którego pozwany dowiedział się o tym składniku odszkodowania, to jest od dnia 27 lipca 2014r. W zakresie odsetek za okres wcześniejszy powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. Z uwagi zaś na fakt, iż powódka wygrała sprawę w przeważającej części, Sąd zasądził na jej rzecz na podstawie art. 100 k.p.c. zwrot całości poniesionych przez kosztów procesu. Na zasądzoną kwotę złożyła się opłata od pozwu w łącznej wysokości 387 zł (266 zł + 121 zł), zwrot wykorzystanej części zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 738,65 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powódki w wysokości 1 200 zł, a także 17 zł tytułem opłaty skarbowej do pełnomocnictwa. W odniesieniu do nieuiszczonych kosztów sądowych związanych z kosztami opinii biegłego w wysokości 115,55 zł wydatkowanych

tymczasowo przez Skarb Państwa, Sąd nakazał pobrać je od pozwanego i to na podstawie art. 83 ust. 2 w związku z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2014r, poz. 1025 ze zm.) i w związku z art. 100 k.p.c.

M.Drygas

.